

скый. За това единъ Българинъ кога слуша да ся говори или да ся чете на тоя языкъ, рѣчи-ты ще разумѣва, а мысли-ты щѣтъ му ся показывать странно и не добрѣ изречены, та съ тоя языкъ мжно може да му ся прѣдаде нѣчто. Така каквы-то съкровища отъ познанія да има въ книги, написаны на тоя языкъ, тыя за Българи-ты щѣтъ сж като недостѣпны; може да ся ползывать отъ тѣхъ само онѣи, кои-то сж изгубили годины врѣмя, за да изучать начина, съ кой-то по тоя языкъ ся пише. А и не може да има по тоя языкъ всякаквы писанія и въ голѣмо количество; защото тоѣ е искусствень, та неможе да ся пиши на него така лесно както на языкъ естественъ кого-то научва человекъ отъ живъ разговоръ. На такъвъ языкъ малцина могжтъ да ся улеснить да пишжтъ, а по-вече-то ужъ да подрѣжывать не му, побрѣкватся, та послѣ и сами не разумѣвать, что казвать,

Такъвъ е Цръковно-Славянскый языкъ, а нѣкон искать да употрѣбимъ него за писмень, та по него да ся изучае. Да направимъ това ще рече, да докараме мжнотж на работж-тж си или да ж направимъ невъзможнж. И наистинж, кой-то иска да ся изучи съ тоя языкъ трѣбва да изгуби много врѣмя, за да научи пръвѣ него, та че послѣ да учи науки; а така, когато да сврши